FIDESCO

International Organisation for Economic and Social Development through Cooperation
www.fidesco.org

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker en hun 6 kinderen wonen sinds 2012 in Tanzania en werken fulltime als IT'er en neuroloog. Gezien hun lokale aanstelling is dit project afhankelijk van giften aan FIDESCO. Jullie gezamenlijke ondersteuning maakt dit project nu al meer dan 2 jaar mogelijk. Blijf daarom alsjeblieft steunen, want jullie maken al het verschil!

Marco van Zwetselaar, Marieke Dekker and their 6 children have lived in Tanzania since 2012, working fulltime as an IT-specialist and a neurologist. Because they are employed on local wages only, their work depends on donations to FIDESCO. Your common support alone is making all the difference, *so* please keep supporting!

22 november 2014

Beste allemaal,

Onze vorige nieuwsbrief liep wat vertraging op omdat hij pas na de zomervakantie verspreid kon worden. De timing zo tegen het eind van het jaar is mooi: een moment om terug te kijken op het jaar. Op het Noordelijk Halfrond wordt dat echter ook ingegeven door je bioklok. Wintertijd, kortere dagen, lichtjes aan, vrieskou... terwijl het hier als maar warmer wordt! Kerstmis vieren in de hitte blijft ongemakkelijk. Ons huishouden wordt steeds zelfvoorzienender met een moestuin en mangobomen, zelfgebakken brood (er is maar 1 bakker in de stad) en verse melk van onze vriend Simons koeien die hoog op de berg grazen, zodat we zelf boter en yoghurt kunnen maken (met yoghurtcultuur uit de Nederlandse supermarkt!).

De afgelopen periode had goede en minder goede ontwikkelingen. Zo waren de voorbereidingen voor de revalidatievleugel voor dwarslaesiepatiënten (gefinancierd vanuit Nijmegen) tien jaar geleden al begonnen, twee jaar geleden werd de vleugel feestelijk geopend maar... vorige maand pas in gebruik genomen voor patiëntenzorg. En dat met vele jonge dwarslaesiepatiënten die maandenlang opgenomen liggen op de afdeling Orthopedie omdat er geen revalidatie-afdeling was. Er komen om uiteenlopende redenen veel dwarslaesies voor in Afrika (veelal trauma en infectie). Al is het verkeer erg gevaarlijk, het aantal dwarslaesies veroorzaakt door een val uit een boom is nog altijd groter. Fruitbomen zijn hier stukken hoger dan in Nederland! Ik maak deel uit van het multidisciplinaire team (orthopeed, uroloog, neuroloog, ergotherapeut en fysiotherapeut) dat deze, voornamelijk mannelijke, rolstoelgebruikers moet gaan voorbereiden op hun terugkeer naar huis.
Handicaps zijn een stigma in de Afrikaanse samenleving, en verlies van inkomen zeer bedreigend voor de patiënt en zijn omgeving. Met maar een handjevol Tanzanianen dat verzekerd is mag duidelijk zijn dat er nauwelijks invaliditeitsuitkeringen bestaan. En denk eens aan de afgelegen dorpen en bijna onbegaanbare wegen op de hellingen van Mt Kilimanjaro, waar deze mensen vandaan komen. Voor een rolstoel vaak zo onbegaanbaar dat hun actieradius niet groter is dan hun eigen huis.

Een andere goede ontwikkeling is het vervolg op onze East African College of Neurology vergadering. De vorige stond te gebeuren in Moshi ten tijde van de 5e nieuwsbrief, en daarna vond er nog een plaats in Naivasha, Kenia. Tijdens die vergadering is er in grotere kring gesleuteld aan het neurologiecurriculum, en hebben zich de Keniaanse en Oegandese kinderneurologen ook bij het College gevoegd. Samen staan we hopelijk nog sterker!

Bij de nieuwe vleugel voor dwarslaesiepatiënten

Minder goed is de afwachtende houding in Oost Afrika ten opzichte van potentiële epidemieën zoals Ebola. Een paar maanden geleden was er groot alarm omdat er twee West-Afrikanen van Ebola verdacht werden in een lokaal ziekenhuis

in Dar-es-Salaam, een miljoenenstad. Het ministerie gaf elk ziekenhuis in het land opdracht om een spoedbijeenkomst te beleggen om het infectieziekteprotocol te herzien en een inventarisatie te houden van het beschermend materiaal. Een ziekenhuisbreed protocol, beschermend materiaal en een isolatievoorziening ontbraken. Dat is twee maanden geleden. Het protocol is er nog steeds niet en het beschermend materiaal is toereikend voor, tja, je handen, buik en voeten. De rest van het lichaam kun je toch echt niet bedekken met een schort, latex handschoentjes en enkellaarzen. Er is nu een barak naast het ziekenhuis, een oude doktershoos, opgeschilderd die dienst moet doen als isolatie-unit. Het gras rondom de barak wordt wel wekelijks gemaaid ...

Kort nadat deze oproer ontstond hadden we een afdelingsvergadering. Ik verwachtte dat Ebola-maatregelen hoog op de agenda stonden. Het budget voor het afdelingsuitje en de benzinekosten voor de afdelingsauto hadden echter prime time, en Ebola werd pas besproken dankzij de rondvraag. Bij elke patiënt met koorts en bloedingen duikt weer de vraag op hoe dit in vredesnaam beter kan. Een kind dat doodbloedt uit een mondlaesie met hoge koorts. Midden op zaal, geen isolatiemaatregelen, geen selectie bij de poort. Bleek een onbehandelde hemofilie, maar veroorzaakte een hoop paniek voordat die diagnose duidelijk was. En dan de man die comateus en strekkend werd binnengebracht, en in 1 beweging de Intensive Care opgeschoven. Hij had koorts en, bij nadere inspectie (mijn collega-neuroloog en ik stonden allebei in een fundus te kijken die vol bleek met netvliesbloedingen) oud bloed in neus en keel. We keken elkaar aan en dachten hetzelfde ... Na weinig nachtrust kwam er een bloedbeeld terug met $360x10^9$ bloedcellen en $10x10^9$ bloedplaatjes, dus deze man had waarschijnlijk een ongediagnosticeerde leukemie, en presenteerde zich met een fatale hersenbloeding. Zo veroorzaken koortsige, bloedende patiënten elke keer weer paniek, maar vaak in een stadium waarin er potentieel al veel besmettingen konden optreden. Vorige week kwam de verlossende uitslag van Ebola-onderzoek bij een zakenman uit Sierra Leone die zich in vier opeenvolgende ziekenhuizen in Dar-es-Salaam en Moshi had gepresenteerd met koorts en griepverschijnselen, voordat een privéziekenhuis alarm sloeg. De man lag in isolatie in een barak in een buitenwijk van Moshi, waarvan de plaatselijke bevolking ook onrustig werd.

De AIOS Kindergeneeskunde doen een half jaar kinderneurologiepoli. Hier Jonas en Esther.

Een andere gebeurtenis die me even deed slikken was het vertrek van Vivian, mijn slimme EEG-zuster en rechterhand op de kinderpoli. Toch is het voor haar positief, want ze heeft als 1 van de 2 Tanzanianen een beurs gekregen om een ergotherapie-opleiding te gaan doen in Nairobi. Opleidingskansen voor personeel in de gezondheidszorg zijn maar heel schaars, dus ik ben wel blij voor haar, maar ... moet nu halsoverkop Lucy, Costa en Dafrosa, drie alleraardigste kinderverpleegsters, bijspijkeren.
Zij hebben zich de afgelopen 2 jaar nauwelijks laten zien voor hun EEG-training. Officieel omdat er een personeelstekort op de afdeling was, maar hun motivatie was ook betrekkelijk. Tanzanianen verwachten een dagvergoeding als ze op het werk een cursus of training volgen, terwijl we het vanuit onze Westerse cultuur juist als een voorrecht zien om verder opgeleid te kunnen worden. Ik ben dan ook niet bereid mijn zusters om te kopen om ze voor me te laten werken. Inmiddels zijn ze echter wel overtuigd van de toegevoegde waarde van een extra vaardigheid zoals EEG's registreren, maar hebben nog heel wat training nodig. Gelukkig heeft Sylvia Arpots, mijn oude collega van de KNF in het Radboud en nu UMC Utrecht, de afgelopen jaren heel wat tijd in hun training gestopt. Vorige week hadden we ook 2 dagen hulp van KNF-laborante Ineke Hordijk uit het Spaarneziekenhuis in Haarlem. Zij heeft de dames, zo goed mogelijk in slechts 2 dagen, bijgeschoold en, minstens even belangrijk, gemotiveerd. De uitdaging om een opleiding van meerdere jaren terug te brengen tot het prioriteren van het noodzakelijkste praktijkonderwijs aan Afrikaanse zusters, is bijna te groot om aan te gaan en toch heeft Ineke het aangepakt. Sylvia en Ineke betekenen heel veel!

Onze gedoneerde PanOptic® fundoscoop in gebruik bij een albino baby. Albino's hebben een ondiepe fovea met pendelnystagmus, dus dit knulletje was ook een technische uitdaging !

Zo ben ik aangekomen bij de vele, vele manieren waarop we zijn geholpen vanuit onze 'steun-troepen'. Mensen hebben ons een hart onder de riem gestoken, moed ingepraat of zelfs opgezocht. Zo kwam er via een Groningse donatie ziekenhuisspullen een doos horlogeglas-pleisters binnen. Aangezichtsverlammingen komen hier heel veel voor door de hoge infectie-druk. Vanwege het extreme klimaat treedt er vrij snel hoornvliesbeschadiging als complicatie op. Ik leg patiënten al 2 jaar uit hoe ze zelf beschermende pleisters in elkaar kunnen knutselen met behulp van een brillenglas en stukken pleister. Deze pleisters maken dit veel eenvoudiger! En nog vele anderen. Denk aan de niet aflatende steun van onze 4 geweldige ouders! Want ... we kunnen wel heel verheven over ons werk praten, maar zonder jullie financiële steun zou ons project echt NIET bestaan. Samen maken we hier een verschil. Dankjewel!

Collega Rune met een zak Delftse knuffels, op weg naar onze wekelijkse outreach poli op de steppe.

Ida (12)

Ida als vlaggendraagster bij de VN Assembly op ISM

Dit jaar zit ik in de tweede klas van de middelbare school, en ik heb allemaal etters in mijn klas. Gelukkig is mijn lerares, Dr. Mac, oftewel Zoe MacIvor, wel aardig. Afgelopen weekend hadden mijn meiden-voetbalteam en ik een toernooi in Arusha. Drie wedstrijden hadden we en toen op naar de finale! Tijdens de finale was ik spits en elke keer als ik wilde scoren kwamen er vijf verdedigers op een meter afstand als een ring om me heen rennen. Nul-nul, dus penalties ... Ik heb de mijne er niet in gekregen, maar Tracey en Natalie wel, dus toen waren we kampioen! Tijdens de halve finale schopte iemand de korst van mijn knie, net in de strafschopzone van hun team, dus toen mocht ik een penalty nemen. Die knalde ik er in de rechterboven-hoek in, dus toen kwamen we in de finale. Dat vond ik fantastisch! Het is nu zomer, korte broeken geblazen ... We hebben in de tuin een paar goede klimbomen waar ik zo nu en dan even in zit, als ik een pauze neem van mijn huiswerk. Dat heb ik gisteren zo lang gedaan dat ik grote blaren op mijn handen heb.

Willem (11)

Willem met klasgenoten op kamp op de Maasai steppe ... Bloedheet en heel stoffig!

Hallo iedereen in Nederland. Is het heel koud, heel warm, of is het normaal weer? Ik wil graag dat ik nog een keer naar Nederland kom, maar dan met de hele familie. Hier gaat het helemaal goed, de school is leuk, ik heb goede vrienden gemaakt en thuis gaat het ook goed. Ik doe veel aan voetbal en ik ga in mei naar de drukste stad van Tanzania (Dar es Salaam) om te spelen tegen andere scholen. Ik ben de spits. Verder doe ik zwemmen, atletiek en een beetje honkbal, maar het liefst doe ik voetbal.
Vanochtend waren ik en Hugo met kleine Nerf pistooltjes aan het spelen in huis en de pijltjes die wij gebruikten zijn wel iets van duizend keer gelijmd door mama. Totdat we aangesproken werden door onze moeder. “Kappen nu!” zei ze, en ze ging door met Vicky omkleden en tien seconden later hoorden we een gil toen hoorden wij onze moeder zeggen: “Een reuzenkakkerlak!” We renden naar de keuken en pakten de 'Doom' (een kakkerlakkengif). We renden terug maar toen was m'n moeder hem weer kwijt. “Daar is 'ie!” M'n moeder begon hem met de spuitbus te achtervolgen, en ik zat geconcentreerd te mikken (samen met een persoon die heeeeel hard zat te bulderen en die Hugo heet) op de kakkerlak! De Doom werkte niet meteen maar toen schoot ik recht tegen de kakkerlak aan, meteen knock-out! Toen werd het even stil en daarna begon iedereen in de kamer hard te lachen.

Doris (9)

Doris op het dak van de Land Rover

Hallo daar. ik ben naar Arusha gegaan en daar moesten we sporten. Ik moest verspringen en ik moest ook nog 1500 meter hardlopen. Met de 1500 meter ben ik tweede geworden en met het verspringen weet ik eigenlijk niet wat de uitslag was want ze waren begonnen terwijl ik nog aan het zoeken was waar het veld was! Toen het Halloween was gingen we in auto's naar de huizen en toen kregen we snoep en ze lieten ons schrikken. Hier op school is het wel leuk maar ik heb nu een andere juf die niet zo lief is als de oude. Ik moet nu elke dag zwemmen behalve op vrijdag. Ik doe allemaal andere soorten sport en de 2 sporten die ik het leukste vind zijn zwemmen en atletiek. Op 11 november is onze hond Snuf 1 jaar oud geworden en toen hebben we hem een extra groot bot gegeven. Snuf is een herdershond en de andere twee zijn gewoon Afrikaanse keffertjes. Hopelijk kan ik volgend jaar ook eens naar Nederland komen om jullie allemaal te zien, dat lijkt me echt superleuk.

Hugo (8)

Hugo met z'n Oranje Boa (Constrictor)

Snuf onze herdershond was afgelopen week 1 geworden en hij kreeg een extra groot bot! Zijn verjaardag was op 11 November en we waren het eigenlijk bijna vergeten.

Ik heb in de klas een tentoonstelling gehad over ons geboorteland en dat is Nederland. Jelte had Haagse Hopjes meegenomen en hij deelde die uit aan al de Nederlandse kinderen die kwamen! Ik doe ook aan paardrijlessen op maandag en ik heb al draf en staan-zit en doorzitten geleerd, maar dat heet hier allemaal anders. Steven en ik hebben vorige week de hash (een lange wandeling) gefietst in plaats van gelopen. Dat was op de heuvels van Kilimanjaro. Niemand heeft dat eerder gedaan, maar toen kwam ik te weten waarom niemand het op de fiets doet! Wij (Steven en ik) moesten door ravijnen en rivieren en andere mensen moesten onze fietsen over de rivieren tillen terwijl wij klommen. Dus daarom niet!

Steven (5)

De kleuterfietsclub. Steef op z'n Loekiefietsje!

Steef en het linker jongetje op de foto, Khari, zijn echte maatjes. De helft van de week komen ze met ons mee naar huis na de kleuterschool, en de andere helft gaan ze naar Khari. Khari's vader komt uit een dorpje hoog op de berg en is Guinness Book recordhouder Kilimanjaro op en af rennen: in 9 uur! Daar doet een normaal wezen toch zo'n dag of 5 over ... De hoedanigheden waarin Steef thuis komt als hij bij Khari gespeeld heeft: 1/ onder het roet, als ze bij het kampvuur hebben gespeeld 2/ nat, als ze in het beekje zijn gesprongen 3/ onder de modder of zand als ze achter de kippen aangezeten hebben -- of een smeuïge combinatie van alle drie. Bij ons beperken ze zich tot het uitkleden van alle poppen in huis (?), en met Vicky hutten bouwen. Vicky kijkt altijd naar d'r mannen uit!

Marieke (voortvarend): Steven, wil jij zelf wat schrijven voor de nieuwsbrief, of zal ik opschrijven wat jij zegt?
Steven (zakelijk): Wat krijg ik dan?
Marieke: Hoezo, wat krijg je dan? Een plekje in de volgende nieuwsbrief!
Steven (verbolgen): Neehee, dat bedoel ik niet! Ik wil een beloning! Een koekje of zo, of een snoepje. Of een kadootje. Of popcorn?
Marieke (met getuite lippen): Jij mag er ... een zoen voor! Kom hier jij, smak smak!
Steven (met Donald Duck als spatscherm voor zijn gezicht): Nee, ik wil geen kusjes! En ik wil ook niet schrijven! Ik moet de hele tijd dingen! En ik zet mijn schoenen ook niet in het rek, lekker puh.
Aldus vijfjarige puber Steven.

Vicky (3)

Op het gemeenschappelijke jongensfeestje in september (Willem, Hugo en Steven zijn vlak na elkaar jarig) deelde serveerster Vicky hapjes uit en nam bestellingen op.

Ook Vicky werd vervolgens gevraagd waarover ze wil vertellen. Zij was een stuk behulpzamer, want ze is zo graag aan het woord! Wat we voor 'de mensen' mochten optekenen is dat ze bang is voor Snuf, de herder, omdat hij een paar keer tegen haar is opgesprongen. Maar als ze dan gaat huilen, dan draagt mama of Ida of Doris haar de tuin door en dat is leuk. En ook dat ze heel hard kan fietsen, vooral van school naar huis de heuvel af. Maar dat de helm zo warm is. En dat ze een vriendinnetje heeft dat dezelfde jurk heeft als zij zodat ze tweeling kunnen spelen. En dat ze supergraag naar school wil. Elke morgen pakt ze haar tas in, net als de anderen. Ze verlangt ook een brooddoosje en schoolbeker, en is de eerste die “Ik!” roept op de vraag wie zijn huiswerk al af heeft. 's Middags zijn er allerlei activiteiten op school en daar is ze natuurlijk officieel nog te klein voor. Gisteren had Debbie, een van de juffen, haar en Steven haar lokaal binnen gesmokkeld en ze gewoon mee laten doen met de groteren. Wat waren ze daar trots op!

Marco

"Eat your own dogfood" is in de IT een gebruikelijke uitdrukking. Het wil zoveel zeggen als: je moet je eigen producten gebruiken. Bijvoorbeeld, een softwarebedrijf dat een boekhoudpakket produceert, maakt een slechte beurt (en vermoedelijk een slecht product) als het dat pakket niet zelf voor zijn financiële administratie gebruikt.

Ik werd aan deze uitdrukking herinnerd toen enkele weken geleden opnieuw een Afrikaanse president na lang ziekbed overleed in een ziekenhuis in Engeland. Een columnist in "The East African", de weekkrant die we hier lezen, merkte op dat deze president er nota bene 20 jaar de tijd voor had gehad, maar er kennelijk nog steeds niet in was geslaagd om een fatsoenlijk gezondheidssysteem neer te zetten. In ieder geval niet een gezondheids-systeem waar hij zelf behandeld wilde worden.

Het kwam ook naar voren in een interview van BBC World Service met de minister van gezondheidszorg van Ghana, over de bestrij-ding van Ebola. Het gesprek ging over de wenselijkheid om bij een dergelijke uitbraak een grotere verantwoordelijkheid te leggen bij de locale gezondheidszorg, en minder afhan-kelijk te zijn van buitenlandse hulp.

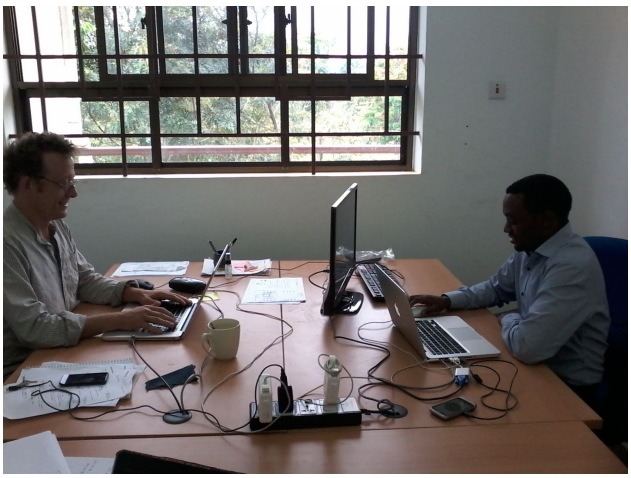

Marco aan het werk in de Bioinformatics Unit (sinds kort met officieel bordje op de deur!) met collega en maatje Sonda. Op de achtergrond in de wolken, de Kili.

De interviewer vroeg: "Waarom gebeurt dit dan niet? Hebt u niet het gekwalificeerde personeel?", waarop de minister antwoordde:

"Nee hoor, dat personeel hebben we wel degelijk. Ghana heeft een aantal uitstekende ziekenhuizen en goed opgeleide gezondheids-werkers. Maar iedereen met talent en een goede opleiding krijgt een betere baan aangeboden in Engeland. Onze beste mensen zitten in uw land." Een geval van "eat your own dogfood, before someone else does".

Kan je het de artsen kwalijk nemen die Afrika verlaten om in het Noorden te gaan werken? Zouden ze niet zelf de verantwoordelijkheid moeten nemen om hier te blijven en bijdragen aan de gezondheidszorg in hun geboorteland?

Wel, sommigen van hen doen dit ook. Zowel Marieke als ik hebben collega's die er bewust voor kiezen om niet te vertrekken naar graziger weiden, maar te blijven werken op KCMC. Dit altruïsme wordt door collega's met een mengsel van bewondering en meewarig-heid bekeken. Wat niet zo vreemd is, want de verschillen zijn té groot. Hier werk je in het tweede grootste ziekenhuis van het land, maar zonder de benodigde middelen. In Engeland of Nederland kan je over alles beschikken, krijg je volop carrièrekansen, en verdien je om te beginnen al meer dan twintig keer je salaris van hier. Je moet wel gek zijn om die kans niet te grijpen.

Voor sommigen is de reden om niet in te gaan op deze aanbiedingen de gedachte aan een leven als migrant, om altijd een vreemdeling te zijn. Dat geldt voor ons als migranten hier ook, maar voor een Afrikaan komt daar bovenop dat hij niet alleen een vreemdeling is, maar in het Noorden ook regelmatig bejegend zal worden met vreemdelingenhaat. Dat moet je maar een leven lang kunnen verduren.

Maar los van de beweegredenen om als gezondheidswerker al dan niet hier te blijven: is het niet aanmatigend om van mensen in ontwikkelingslanden moreel te vragen dat zij zich hun kansen ontzeggen en blijven werken in hun geboorteland, terwijl je jezelf de vrijheid toerekent om te kiezen voor de toekomst die je wilt? Economische ontwikke-lingsachterstand gaat niet om een tekort aan rijkdom, maar om een gebrek aan kansen, aan mogelijkheden, aan vrijheden. Rechtvaardigt het bestaan van een landsgrens dat verschil in vrijheden?

Ik denk dat een reden waarom Marieke en ik dit werk hier doen is dat wij landsgrenzen niet zo zien, en vinden dat ze niet de reden kunnen zijn voor het bestaan van zulke grote verschillen. Voor mij is het een vreemd idee dat landsgrenzen mijn solidariteit zouden bepalen. "Whose dogfood is it anyway?"

De verzuchting die je wel hoort "Waarom zou je je inspanningen richten op Afrika, het wordt toch nooit wat?" vind ik ongegrond. In mijn ervaring is Afrika nu al zoveel anders dan het Afrika van tien of twintig jaar geleden, en gaan de ontwikkelingen zo snel dat het over tien jaar nog veel verder veranderd zal zijn. Maar de veranderingen beginnen in de steden, en verspreiden zich via de dorpen naar het platteland. En er is veel platteland in Afrika. Er is sowieso héél veel Afrika, zoals de afbeelding hiernaast zo mooi illustreert. Op zo'n groot areaal is vooruitgang niet zo zichtbaar, ook als ze er wel degelijk is. Bovendien is er nog heel veel vooruitgang te maken; er is een enorm verschil in kansen en mogelijkheden te over-bruggen. Ik denk dat dat maakt waarom wij hier zijn, eating our dogfood.

Voor iedereen in onze achterban, voor alle supporters en meelevenden: een heel gelukkig Kerstmis en de allerbeste wensen voor het komende jaar!

FIDESCO

Waarom sturen wij jullie deze nieuwsbrief?
Natuurlijk om jullie op de hoogte te houden van onze activiteiten!
Met meer dan 2 jaar ervaring hebben we het bewijs dat we dit zonder jullie financiële steun NOOIT hadden kunnen waarmaken.
Eigenlijk doen we dit dus met z'n allen!

Dankzij jullie giften aan FIDESCO zullen wij dit blijven doen.
Een donatie o.v.v. "Tanzania" komt ons project regelrecht ten goede.
Er blijft *niets* aan de strijkstok hangen, behalve dan de kosten voor de postzegel op deze nieuwsbrief!

FIDESCO is een internationale katholieke NGO (niet-gouvernementele organisatie) die zich al meer dan 30 jaar succesvol richt op kleinschalige uitzendingen. FIDESCO zendt vrijwilligers uit om hun professionele kwaliteiten in te zetten voor mensen die het echt nodig hebben. De uitzendigen duren een tot drie jaar. Je kunt tevoren een training volgen en tijdens de uitzending begeleid worden vanuit Europa. Voor informatie bel 0252-220807 of stuur een e-mail naar info@fidesco.nl
FIDESCO is een ANBI. Donaties zijn fiscaal aftrekbaar.

We vragen jou vriendelijk om een bijdrage om ons project gaande te houden. Dat kan op deze drie manieren:

1. Een storting op rekening NL53 ABNA 0566 0142 97 van Stichting FIDESCO Nederland in Venlo o.v.v. 'Tanzania'
2. Betaling via iDeal® op *www.fidesco.nl*
3. Machtiging via de bijgesloten antwoordcoupon

Als tegenprestatie houden wij een blog bij op www.zwets.com, en landt deze viermaandelijkse nieuwsbrief uit Tanzania in jouw brievenbus. De andere nieuwsbrieven die we sinds onze aankomst hebben geschreven zijn overigens ook op die site te vinden.

Marco van Zwetselaar en Marieke Dekker,
Marek, Ida, Willem, Doris, Hugo, Steven, Vicky
Adres: Dr. Marieke Dekker, c/o International Collaboration Office,
KCMC | PO Box 3010 | Moshi, Kilimanjaro | Tanzania
zwets@zwets.com | marieke@zwets.com
Tel. +255-782-334124 (Marco) | +255-784-669314(Marieke)

FIDESCO